

רע"פ 4797/15 - לורנס כהן נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 4797/15

לפני:

כבוד השופט א' שהם

המבקש:

לורנס כהן

נ ג ד

המשיבה:

מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בנצרת, מיום 9.6.2015, בע"פ 28504-11-14, שניתן על-ידי כב' השופטים: א' הלמן; ש' אטרש; ו-י' שטרית

בשם המבקש:

עו"ד בוריס קסונוביץ; עו"ד אלפסי ברנרד

החלטה

- לפניי בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בנצרת (כב' השופטים: א' הלמן; ש' אטרש; ו-י' שטרית), בע"פ 28504-11-14, מיום 9.6.2015, בגדרו נדחה ערעורו של המבקש על פסק דינו של בית משפט השלום בקרית שמונה (כב' השופט ג' אזולאי - נשיא), בת"פ 56779-02-12, מיום 17.9.2014.

רקע והליכים קודמים

2. נגד המבקש הוגש כתב אישום, ממנו עולה כי ביום 28.12.2011, בביתה של ענבל כהן (להלן: המתלוננת), הכה אותה המבקש במכות אגרופ בלחיה ובכתפה, ודחף אותה אל עבר ארון מטבח. כתוצאה מן המכות, נחבלה המתלוננת במצחה, בברכה ובחלקי גוף נוספים, ונגרמו לה נפיחות, בצקת, שטף דם באיזור ארובת העין השמאלית, ורגישות ושטפי דם ברגל ובזרועות. בהמשך, כך על-פי כתב האישום, איים המבקש על המתלוננת בכך שהוא קרא לעברה: "אני אמרר לך את החיים וארצח אותך", וזאת בכוונה להפחידה או להקניטה. כתב האישום ייחס, אפוא, למבקש עבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש, לפי סעיף 379 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין); ועבירת איומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

3. במסגרת הסדר טיעון שנערך עם המאשימה, ביום 29.1.2014, הודה המבקש במיוחס לו, בכפוף לתיקון כתב האישום. ביום 2.6.2014, בשלב הטיעונים לעונש, ובעקבות טענותיו של המבקש בפניו, קבע בית משפט השלום (כב' השופט מ' מרגלית) כי המבקש "ממשיך לטעון כי הודה בתיק מאחר ו'אין לו ברירה', [ולכן] מצאתי כי אין מקום לקבל את הודאתו בתיק זה במסגרת הסדר הטיעון" (התוספת שלי - א.ש.). משכך, ביטל בית משפט השלום את הרשעתו של המבקש, והורה להחזיר את התיק לשלב ניהול ההוכחות. מאחר שנחשף לנסיבות הקשורות למבקש במסגרת שלב הטיעונים לעונש, החליט כב' השופט מ' מרגלית לפסול עצמו מהמשך ניהול ההליך, והתיק הועבר לניהולו של כב' הנשיא ג' אזולאי.

4. ביום 17.9.2014, לאחר ששמע את העדים ובחן את הראיות, החליט בית משפט השלום להרשיע את המבקש במיוחס לו בכתב האישום (המקורי). בית משפט השלום קבע, כי עדותה של המתלוננת מהימנה, ומנגד הסבריו של המבקש נמצאו כבלתי מתקבלים על הדעת, ואף כ"הזויים". בית משפט השלום הוסיף וקבע, כי המבקש "עשה עליו רושם של איש עצבני מאוד, שבקושי שולט במזג שלו, חזר באובססיות על קלטת מסויימת שלא מובן לי מה תוכל להועיל לו, חוסר האמינות מעדותו בלט לכל. אין בידי לקבל עדותו ואיני מאמין לו".

5. ביום 1.10.2014, וטרם שניתן גזר דינו של המבקש, הגיש בא-כוחו של המבקש בקשה להוספת ראייה, אשר כותרתה "חוות דעת מומחה" (להלן: חוות הדעת), ממנה עולה כי קיימים ממצאים "מחשידים" בקלטת העימות שנערך במשטרה בין המבקש למתלוננת (להלן: קלטת העימות). בית משפט השלום קבע, כי:

"המדובר בבקשה תמוהה לקבלת ראייה שידועה [למבקש] כבר שנתיים וחצי, המדובר בבקשה להעיד מומחה שנשכר לפני כשנתיים אך משום מה לא הובא להעיד בפרשת ההגנה, נראה כי [המבקש] סבר אולי שעל בית המשפט להזמין את המומחה של [המבקש] ולא ההיפך, מכל מקום לא מובן מה תועיל קלטת זו ומה תועיל העדות של המומחה כאשר נקבעו ממצאים חד-משמעיים לאור הראיות החד משמעיות שאינן קשורות לעימות כזה או אחר בין [המבקש] למתלוננת" (עמ' 10 לפרוטוקול הדיון בבית משפט השלום, מיום 1.10.2014).

6. בגזר דינו, מיום 1.10.2014, קבע בית משפט השלום כי מתחם העונש ההולם למעשיו של המבקש נע בין 3 חודשי מאסר על תנאי ל-12 חודשי מאסר בפועל ועונשים נלווים. לקולת עונשו של המבקש, התחשב בית משפט השלום, בין היתר, "בתרומתו לחברה בפעולות התנדבותיות", בגילו המתקדם של המבקש (כבן 70), ובעברו הנקי. על רקע דברים אלו, דן בית משפט השלום את המבקש ל-6 חודשי מאסר על תנאי, לבל יעבור, במשך 3 שנים, את העבירות בהן הורשע או כל עבירת אלימות. עוד הטיל בית משפט השלום על המבקש קנס כספי בסך ₪ 4,000 או חודש מאסר תמורתו; ופיצוי כספי למתלוננת בסך ₪ 1,000.

7. המבקש לא השלים עם תוצאה זו וערער עליה לבית המשפט המחוזי בנצרת, אשר דחה את הערעור, ביום 9.6.2015. בית המשפט המחוזי קבע, כי לא היה מקום להתערב בממצאי העובדה והמהימנות שנקבעו על-ידי בית משפט השלום. אשר לעדותה של המתלוננת, ציין בית המשפט המחוזי כי עדות זו היתה מהימנה ועקבית, ונתמכה בתיעוד רפואי. בהתייחס לגרסתו של המבקש, קבע בית המשפט המחוזי כי המבקש "סתר את עצמו והתמקד באובססיות בטענות כנגד התנהלות החקירה". לבסוף, דחה בית המשפט המחוזי גם את טענותיו של המבקש בנוגע לקלטת העימות. נקבע, בהקשר זה, כי "לא ברור מה [מנסה המבקש] להוכיח באמצעות טענותיו לחוסר בהקלטה" (התוספת שלי - א.ש.), וממילא, המבקש "היה מיוצג על-ידי עורך דין כאשר בחר שלא להגיש כל חוות דעת מומחה בשלב הבאת הראיות, ואין בפיו הסבר להתנהלות זו".

הבקשה לרשות ערעור

8. בבקשה המונחת לפניי, משיג המבקש על קביעת ממצאי עובדה ומהימנות שנעשו על-ידי בית משפט השלום. לגישתו של המבקש, לא היה מקום להרשיעו על סמך דבריה של המתלוננת, באשר גרסתה "מופרכת", ומבוססת על "תלונה כוזבת". עוד טען המבקש, כי שגה בית משפט השלום, משלא הקריא בפני המבקש את תוכנו של כתב האישום, במסגרת הדיון המחודש בעניינו של המבקש בפני כב' הנשיא ג' אזולאי. בהתייחס לקלטת העימות, טען המבקש כי ראוי היה לאפשר לו להגיש את חוות הדעת לגבי קלטת זו, המצביעה על "התערבות מאוחרת" בהקלטה. המבקש הוסיף וטען, כי פסק דינו של בית המשפט המחוזי לא נומק כראוי.

דיון והכרעה

9. הלכה היא, כי בקשת רשות ערעור לדיון בסוגייה ב"גלגול שלישי", לאחר שזו נדונה והוכרעה לגופו של עניין בשתי ערכאות קודמות, תתקבל במקרים חריגים, בהם מתעוררת שאלה משפטית כבדת משקל או סוגייה ציבורית עקרונית, החורגת מעניינם הפרטי של הצדדים לבקשה או כאשר מתעורר חשש מפני עיוות דין או אי-צדק מהותי שנגרם למבקש (רע"פ 4692/15 אליהו נ' מדינת ישראל (15.7.2015); רע"פ 4424/15 צארניאק נ' מדינת ישראל (6.7.2015); רע"פ 4584/15 משאהרה נ' מדינת ישראל (6.7.2015)). נחה דעתי, כי הבקשה שלפניי אינה נמנית על אותם מקרים חריגים המצדיקים מתן רשות ערעור, ודי בכך כדי לדחותה.

יודגש בנוסף, כי הבקשה מועתקת בשלמותה (עם שינויי ניסוח קלים) מהודעת הערעור שהגיש המבקש בפני בית המשפט המחוזי. בכך יש כדי להעיד, כי מטרת הבקשה אינה אלא ניסיון לבצע "מקצה שיפורים" לתוצאה שהתקבלה בערכאת הערעור, וטעם זה אינו מצדיק, ככלל, היעדרות לבקשה. כפי שצינתי ברע"פ 9019/12 חטיב נ' מדינת ישראל (17.12.2012):

"לא יעלה על הדעת, כי בקשת רשות ערעור תהא כר ל'מקצה שיפורים' לבעל דין שאינו שבע רצון מהתוצאה אליה הגיעה ערכאת הערעור [...] ותהווה, הלכה למעשה, ערעור נוסף על הכרעתו של בית המשפט המחוזי" (ראו גם: רע"פ 3818/15 בובליל נ' מדינת ישראל (8.6.2015); רע"פ 1402/15 טלי נ' מדינת ישראל (4.3.2015)).

10. בבחינת למעלה מן הצורך, אציין כי אין ממש בטענותיו של המבקש גם לגופו של עניין. השגותיו של המבקש נוגעות לקביעות עובדה ומהימנות מפורשות שנעשו על-ידי בית משפט השלום, וכלל הוא כי אין זו דרכה של ערכאת הערעור להתערב בקביעות מעין אלו. כפי שציינתי ברע"פ 4150/15 בר כוכבא נ' מדינת ישראל (18.6.2015): "ככלל, לא תתערב ערכאת הערעור בממצאים [...] אשר נקבעו על-ידי הערכאה הדיונית, באשר היא זו שמתרשמת באופן בלתי אמצעי מן העדים שהופיעו לפניה, ויכולה לתור באופן ישיר אחר 'אותות האמת' שנתגלו בעדותם, ולהסיק את המסקנות בדבר מהימנותן" (ראו גם: רע"פ 3092/15 שרון נ' מדינת ישראל (5.5.2015); רע"פ 2730/15 מימון נ' מדינת ישראל (29.4.2015)). כלל זה נכון כפליים, כאשר עסקין בערעור שני על קביעות אלו, במסגרת בקשה לרשות ערעור.

לאחר שעיינתי בחומר שלפניי, שוכנעתי כי אין כל הצדקה להתערבותי בממצאים שנקבעו על-ידי בית משפט השלום. קביעותיו של בית משפט השלום חד משמעיות, ומהן עולה התרשמותו הבלתי מעורערת של בית המשפט ממהימנותה של המתלוננת מצד אחד, ומחוסר מהימנותו של המבקש מן הצד השני. ואדגיש, כי לא מצאתי בטענותיו של המבקש בנוגע לקלטת העימות כדי לסייע לו, כהוא זה, להקים ספק בדבר אשמתו.

11. הבקשה לרשות ערעור נדחית, אפוא.

ניתנה היום, כ"ח בתמוז התשע"ה (15.7.2015).

ש ו פ ט